

1. INTRODUCCIÓ

Catalunya, ja fa anys i encara avui, tot i que molt menys, rep una gran quantitat de persones que provenen de diversos llocs del món. Ens trobem davant d'una Catalunya amb una gran diversitat lingüística. Això, està comportant que augmentin les llengües que s'hi parlen i que la societat s'estigui transformant de manera constant. L'arribada de persones provinents d'arreu del món comporta un fort impacte a les cultures, costums, llengües, etc. tant dels nouvinguts com de la societat d'acollida.

La situació en què es troba Catalunya suposa un augment de persones que aprenen el català i el castellà. Un dels factors més importants que s'han de tenir en compte en l'arribada d'aquests immigrants és el factor lingüístic. Aquest és el que ens permet comunicar-nos i relacionar-nos amb la resta de membres de la societat que ens envolta. Sí que les llengües són un mitjà de transmissió d'informació, però també són un mitjà d'identificació de cada persona. Per a un individu, el fet de saber la llengua d'un grup o comunitat possibilita la integració a aquest sense haver de renunciar a les seves característiques individuals. Així doncs, la llengua és indispensable per a l'adaptació dels estrangers en la seva nova societat; és una de les vies d'integració de les comunitats nouvingudes.

A vegades però, aprendre aquesta nova llengua pot resultar molt difícil, ja que la seva primera llengua (L1) és molt diferent de la llengua del país d'arribada (L2). Els parlants que arriben a Catalunya, parlen llengües molt diferents entre si i sobretot, molt diferents de les llengües romàniques com són el català i el castellà. És per això que, si coneixem algunes de les característiques bàsiques de les primeres llengües dels nouvinguts, possiblement podrem saber quines seran algunes de les dificultats que tindran aquests parlants a l'hora d'aprendre una L2 (en aquest cas, el català i el castellà) encara que, com comentarem més endavant, no totes les dificultats en l'adquisició de l'L2 són degudes a la influència de l'L1.¹

¹ En aquest treball, *adquisició* i *aprenentatge* seran tractats com a mots sinònims.

En aquesta introducció exposarem l'objecte d'estudi, els objectius i la metodologia del treball.

1.1. OBJECTE D'ESTUDI

L'orde sintàctic ha estat un dels temes més investigats en diversos àmbits de la lingüística, com el descriptiu, el tipològic i el relacionat amb l'adquisició d'una segona llengua. Aquest treball se centra en l'estudi de l'adquisició de l'ordre sintàctic del català i del castellà per part dels aprenents xinesos. Descriurem algunes de les característiques bàsiques de l'ordre sintàctic dins dels sintagmes de dues llengües romàniques (el català i el castellà, que tenen el mateix ordre bàsic), i del xinès, una llengua sinítica que té un ordre bàsic diferent. Les diferències que presenten aquests dos tipus de llengües permeten observar la influència de l'L1 en l'adquisició de l'L2.

1.2. OBJECTIUS DEL TREBALL

L'objectiu d'aquest treball és saber quina influència pot tenir l'L1 en l'adquisició d'una segona llengua mitjançant una anàlisi contrastiva, és a dir, l'estudi comparat de les característiques de les diferents llengües, per veure en què es diferencien i s'assemblen. (vg. Söhrman 2007:15). Així doncs, l'objectiu és comprovar la influència del xinès en l'adquisició del català i del castellà a partir de l'anàlisi d'unes dades produïdes pels aprenents xinesos.

1.3. METODOLOGIA

Aquest treball es basa en un estudi transversal en què s'analitzaran les produccions errònies en unes entrevistes fetes a aprenents del català i del castellà que tenen el xinès com a L1. En total, ens basarem en sis entrevistes (tres pel català i tres pel castellà). Aquests errors, posteriorment, s'analitzaran tenint en compte les descripcions tant de l'L1 com de l'L2. Com es veu en la taula 1, les edats dels aprenents són força variades; entre els quinze i quaranta-un anys, tots ells residents a les comarques de Girona. En el moment de la realització de les entrevistes, l'estada a Catalunya dels entrevistats és d'entre vuit i divuit mesos, exceptuant una de les sis entrevistes.

En les entrevistes, els entrevistadors i aprenents estan identificats amb un codi format per tres lletres (les dues primeres corresponen a les dues primeres lletres del nom i la tercera lletra correspon a la primera lletra del cognom). En les tres entrevistes en català, els entrevistats porten els codis *SOL, *QIA, *XIM i els entrevistadors s'identifiquen amb els codis *BEC, *MYM, *LAP, respectivament. En les del castellà, *HUW, *MEG, *YIN pel que fa als entrevistats, i *MAO, *MAO, *MAO pels entrevistadors:

TAULA -1

CODI	LLENGUA	SEXE	EDAT	ANYS A CATALUNYA/ESPANYA	ESTUDIS
*SOL	Català	H	41	En el moment que va ser entrevistat, portava 26 anys a Catalunya.	Té estudis primaris. 2n d' E.S.O. en curs.
*QIA	Català	D	15	En el moment que va ser entrevistat, feia un any i mig que vivia a Catalunya.	Ha acabat 3r d' E.S.O.
*XIM	Català	D	22	En el moment que va ser entrevistat, portava deu mesos a Catalunya.	Té estudis secundaris i un nivell de primer de l'escola d'adults.
*HUW	Castellà	H	29	En el moment que va ser entrevistat, portava menys d'un any a Catalunya.	Té un nivell de primer curs a l'Escola Oficial d'Idiomes de Girona.
*MEG	Castellà	D	23	En el moment que va ser entrevistat, portava sis anys a Catalunya.	Fa 8 mesos que està a l'Escola d'Adults de Girona
*YIN	Castellà	D	35	En el moment que va ser entrevistat, portava vuit mesos a Catalunya.	Va estudiar fins els 19 anys. Té un aprenentatge no formal del català. Estudis de castellà no reglats.

Es tracta d'entrevistes semiestructurades i que consten de dues parts: una primera part de familiarització entre l'entrevistador i l'entrevistat en què aquest últim ha de respondre un seguit de preguntes de caràcter general (família, procedència, feina, adaptació...), i una segona part en què l'entrevistador, mitjançant unes imatges d'uns contes (en algunes entrevistes es repeteix el mateix conte) busca que l'entrevistat creï textos narratius i descriptius.

Totes les entrevistes utilitzades per fer aquest treball estan transcrites fent servir el format CHAT del projecte CHILDES (Mac Winney 2000) i provenen del corpus de dades del Grup de Lèxic i Gramàtica/ Gabinet d'Assessorament Lingüístic (GALI) per a la Immigració de la Universitat de Girona.

1. 4. ESTRUCTURA DEL TREBALL

El treball s'organitza de la manera següent: en primer lloc, exposarem breument, algunes teories sobre l'adquisició de segones llengües i els diferents tipus d'anàlisi de dades, tot i que el treball se centra en l'anàlisi contrastiva (capítol 2).² Seguidament, farem una descripció de l'ordre sintàctic: primer explicarem l'ordre bàsic dels sintagmes del català i del castellà i després, el del xinès (capítols 3 i 4). Després de comparar les dades descrites, presentarem la previsió d'errors que es pot deduir d'una anàlisi contrastiva (capítol 5). A continuació, donarem les dades obtingudes de la producció dels aprenents i en farem l'anàlisi (capítol 6). Finalment, exposarem les conclusions de tot el treball (capítol 7).

² A partir d'ara s'utilitzarà l'abreviatura ASL, per adquisició de segones llengües.

2. ESTAT DE LA QÜESTIÓ

2.1. ALGUNES TEORIES SOBRE L'ADQUISICIÓ DE SEGONES LLENGÜES

En aquest apartat exposarem algunes teories sobre l'adquisició de l'L2, tot i que ens centrarem en allò que estarà més relacionat amb el nostre treball.

S'ha de diferenciar entre l'adquisició d'una segona llengua i la d'una llengua estrangera. Segons Serrat (2002: 56), segona llengua i llengua estrangera no fan referència a una mateixa cosa encara que, de vegades, s'utilitzen com a sinònims. Parlem de segona llengua quan aquesta s'adquireix en un context natural, sense grans esforços d'estudi, de manera similar a com s'ha après la llengua materna. És evident que l'aprenentatge d'aquesta segona llengua no serà igual que el de la llengua materna, ja que quan s'adquireix l'L1, ja es té el coneixement d'una llengua. Aquest és el cas, per exemple, dels immigrants d'origen asiàtic que aprenen el català i el castellà a Catalunya, en el lloc on es parla la llengua i, de vegades, d'una manera relativament espontània. En canvi, parlem d'aprenentatge d'una llengua estrangera quan l'adquisició d'aquesta transcorre en l'entorn de la pròpia llengua (L1), com és el cas d'una persona que parla català, viu a Catalunya i adquireix l'anglès anant a classes.

L'adquisició d'una L2, doncs, és diferent de la de l'L1. Com apunta Serrat (2002: 57s.) diversos estudis que comparen els processos d'adquisició de primeres i segones llengües demostren que l'L1 té un èxit complet, en canvi, l'L2 no el té. Per tant, és difícil comparar l'aprenentatge d'una L1 i una L2 ja que les llengües s'adquireixen en situacions diferents i també en diferents estadis de maduresa mental i social. S'ha de tenir en compte que un aprenent d'una L2 ja coneix una llengua i aquest coneixement que té influeix d'alguna manera en l'aprenentatge de la nova llengua, mentre que això amb l'adquisició d'una L1 no passa.

Hi ha diversos factors que influeixen en l'adquisició d'una segona llengua: l'L1 en comparació amb l'L2, les semblances i diferències; les variables personals i els factors

d'input (o contacte amb l'L2).³ Les variables personals fan referència a l'edat en la qual s'ha iniciat l'aprenentatge, l'actitud, la motivació, la personalitat i el coeficient intel·lectual, entre d'altres. La quantitat i el tipus d'aprenentatge que acaba obtenint l'aprenent depèn en gran part de les motivacions, les necessitats, l'actitud i l'estat emocional d'aquest. Els factors relacionats amb la personalitat o l'estat psíquic del parlant, com ara l'autoestima, l'empatia o l'ansietat, també poden afectar el procés d'adquisició.

La influència de l'edat del l'inici de l'adquisició d'una L2 és un tema que s'ha estudiat molt. Segons Comajoan (vg. 2003:27s.) els infants i els adults aprenen la llengua de manera diferent, ja que els infants aprenen la llengua mentre es desenvolupen les altres activitats cognitives, i en canvi, els adults inicien l'aprenentatge de la segona llengua quan les facultats cognitives ja estan totalment desenvolupades. En general, es creu que els nens adquireixen una L2 amb més facilitat que els adults, però hi ha diversos autors (vg. Baralo 1999:24s., entre d'altres) que han posat en dubte aquesta afirmació. En el nostre estudi, però, tractarem els factors lingüístics que s'exposaran a continuació i no tindrem en compte les variables personals que poden influenciar en l'adquisició d'una L2.

Hi ha diverses teories per explicar l'adquisició de segones llengües. En els primers estudis sobre l'ASL, l'L1 tenia un paper important a l'hora d'adquirir una L2 (vg. Fries 1945, Lado 1957, entre d'altres). Segons la visió d'aquests autors, es considerava que quan les llengües fossin similars, hi hauria una transferència positiva i l'aprenentatge seria més fàcil. En canvi, quan les llengües fossin diferents, la transferència seria negativa i això dificultaria el procés d'aprenentatge. Però, en estudis posteriors, es va comprovar que no sempre allò més semblant entre les llengües era més fàcil d'aprendre i també que allò més distant entre les llengües no necessàriament dificultava l'aprenentatge. Per això, es va considerar que la llengua nativa del parlant no tenia un paper tant negatiu com es creia en un principi i que els aprenents podien adquirir l'L2 sense la necessitat de recolzar-se en l'L1. Això implicava que les diferències entre l'L1 i l'L2 no havien de comportar necessàriament dificultats en l'ASL.

³ Com apunten Richards i Schmidt (2002:261), citat per Maré (2011: 6) l'*input* és «a language which a learner hears or receives and from which he or she can learn. The language a learner produces is by analogy sometimes called output».

No tots els problemes lingüístics a l'hora d'adquirir una segona llengua provenen de la interferència amb la primera llengua; hi ha errors que fan els aprenents de l'L2 que sembla que depenen, simplement, de les característiques de l'L2. Amb això volem dir que, alguns dels errors que es presenten entre els aprenents d'una L2 són comuns a la majoria d'aprenents d'aquesta llengua com a L2 (per exemple: distinció dels dos verbs copulatius del català i del castellà).⁴

Actualment, sembla que hi ha un equilibri entre les dues posicions (Gass 1996, citat per Gràcia i Serrat 2003:156). S'accepta que l'L1 té un paper important però que pot influir de diferents maneres en el procés d'adquisició d'una L2.

2.2. ANÀLISI CONTRASTIVA

Durant els anys setanta, es pensava que els errors que feien els no nadius a l'hora d'adquirir una segona llengua es podrien preveure si es portava a terme una anàlisi contrastiva, a partir d'ara AC (Baralo 1999:35). L'anàlisi contrastiva és un mètode d'anàlisi que es basa en l'estudi de les diferències i similituds entre dues o més llengües. Per tant, aquest mètode es basa en una comparació d'uns trets determinats d'unes llengües que porten a una predicció dels errors. La primera finalitat d'un estudi contrastiu és conèixer les característiques de les llengües que s'estudien per veure en què es diferencien i també en què s'assemblen (vg. Söhrman 2007:15s.).

Aquesta predicció dels errors permet veure la influència que té l'L1 en l'adquisició d'una L2 i allà on els parlants tenen més dificultats per adquirir la nova llengua. Però en el seu moment van sorgir certes crítiques, ja que alguns dels errors que pronosticava l'AC no es podien atribuir a l'L1, no tots els errors previstos es podien observar i a l'inrevés, s'observaven errors que l'AC no havia previst.

Aquestes crítiques cap a l'AC van comportar l'aparició d'un altre mètode d'anàlisi: l'anàlisi d'errors, a partir d'ara AE. Aquesta anàlisi s'enfoca des d'un altre punt de vista

⁴ Deixarem de banda les dificultats a l'hora d'aprendre una L2 que estan relacionades amb certes estratègies de simplificació comunes a l'adquisició de qualsevol primera o segona llengua (omissió de morfemes de flexió, etc.).

i es parteix de la realització lingüística dels aprenents. Amb això, es detecta que molts dels errors no són conseqüència d'una transferència negativa de l'L1, i que un percentatge important d'errors no és atribuïble a processos de transferència (Corder 1967, citat per Baralo 1999:37). Dins de l'estudi d'anàlisi d'errors va sorgir el concepte d'*interllengua* que era el sistema creat pel parlant que reflectia una gramàtica a mig camí entre la gramàtica de l'L1 i la de l'L2 (vg. Selinker 1972 citat per Maré 2011:8).

Aquests estudis basats en l'anàlisi d'errors també han rebut crítiques perquè només tenen en compte els errors i deixen de banda la producció correcta i, a més a més, pot resultar complicat trobar un sol origen a cada error comès. L'ús de les dues metodologies (AC/AE) ha aportat dades importants en l'ASL.

En el nostre treball farem una anàlisi contrastiva (apartats 3, 4 i 5), ja que ens interessin les diferències gramaticals entre les dues llengües romàniques i el xinès, per tal de veure com aquestes diferències influeixen l'aprenentatge de l'L2, en el cas que ho facin. A partir de l'anàlisi d'unes dades reals (errors d'ordre dins dels sintagmes) detectarem els errors, previstos o no, produïts pels aprenents xinesos. No analitzarem les produccions correctes, ja que hem considerat que, si bé les estructures errònies eren força evidents, era pràcticament impossible, en un treball com aquest, detectar si determinades seqüències es podien considerar sintagmes o si només eren fragments de sintagmes, mots que responien una pregunta o simples repeticions de paraules o seqüències dites per l'entrevistador. També s'ha de tenir en compte que el fet que alguns aprenents xinesos no facin gaires errors d'ordre sintàctic no significa que parlin correctament, sinó que no fan prou produccions perquè tenen un nivell de llengua massa baix per produir sintagmes. Això es pot comprovar fàcilment llegint les entrevistes que hem reproduït a l'annex 1.

3. DESCRIPCIÓ DEL CATALÀ I DEL CASTELLÀ

En l'apartat 3.1, explicarem a grans trets l'ordre bàsic dels constituents de l'oració. Seguidament, als apartats 3.2, 3.3 i 3.4 explicarem l'ordre dels constituents dins del sintagma nominal, del sintagma adposicional, i del sintagma verbal, respectivament, que és allà on més ens centrarem en l'anàlisi de les mostres.

3.1. L'ORDRE BÀSIC DELS CONSTITUENTS DE L'ORACIÓ ⁵

Els elements que formen una oració han d'estar ben combinats perquè les oracions estiguin ben formades. En l'exemple de (1a) hi ha una combinació d'elements que fan que l'oració sigui possible. En canvi, a (1b), es pot veure com els mateixos elements estan combinats de manera diferent que a (1a) i el resultat és agramatical. L'exemple de (1b) només són barreges d'elements que no mantenen cap lligam entre si i, per tant, en resulta una seqüència que no té cap significat:

- (1) a. Les amigues de la Sílvia estudien enginyeria industrial
b. *De la Sílvia enginyeria estudien industrial les amigues

Els elements d'una oració s'han de combinar d'una manera determinada que pot variar segons la llengua. Per tant, segons la llengua trobarem un ordre o bé un altre; hi ha fins a sis possibles combinacions entre l'ordre subjecte, objecte i verb. El català i el castellà tenen un ordre bàsic SVO (2). L'ordre VSO (3) també és força freqüent en les llengües del món, juntament amb l'ordre SOV (4):⁶

- (2) a. En Pau menja pomes [S V O] CATALÀ
S V O
- b. Pablo come manzanas [S V O] CASTELLÀ
S V O

⁵ Per a una informació més detallada sobre l'ordre oracional del català, vg. Hernanz 2002:995-1073 i Vallduví 2002: 1223-1282; per al castellà, vg. Zubizarreta 1999:4215-4244.

⁶ També existeixen altres ordres, tot i que no són tan freqüents, especialment l'últim: VOS, OVS O bé OSV.

- c. Jean a mangé une pomme [S V O] FRANCÈS
 S V O
 Jan ha menjat una poma
 ‘En Jan ha menjat una poma’
- (3) a. Itet ahram teffah [V S O] AMAZIC⁷
 V S O
 menja nen pomes
 ‘El nen menja pomes’
- b. Léann na sagairt na leabhair [V S O] IRLANDÈS⁸
 V S O
 llegeixen els capellans els llibres
 ‘Els capellans llegeixen els llibres’
- (4) a. Wallpakuna sarata mikhuchkanku [S O V] QUÍTXUA⁹
 S O V
 pollastres blat de moro estan menjant
 ‘Els pollastres estan menjant blat de moro’
- b. Taroo-ga ringo-o tabeta [SOV] JAPONÈS¹⁰
 S O V
 Taro poma va menjar
 ‘En Taro va menjar la poma’

En català i en castellà es fixa l’estructura de la frase segons les funcions sintàctiques, és a dir, segons si el sintagma fa la funció de subjecte, objecte, etc. Però això no passa de la mateixa manera en totes les llengües. Com veurem en el capítol 4, hi ha algunes llengües, com ara el xinès, que basen l’ordre de la frase en la funció discursiva (tema/rema), tot i que aquest aspecte també és rellevant a les oracions del català i castellà.¹¹

⁷ Iman Yassin, comunicació personal.

⁸ Dillon i Ó Cróinín (1961), citat per WALS Online, editat per M. S. Dryer i M. Haspelmath.

⁹ Soto (1976:47), citat per Gràcia (2010:55).

¹⁰ Cipollone et al. (eds.).

¹¹ Tot i que el català basa l’ordre de l’oració en les funcions sintàctiques, aquest ordre es pot alterar per diversos motius: per qüestions discursives (tema i rema) o per motius gramaticals (interrogatives, oracions amb clítics pronominals, estructures amb verbs inacusatius, etc. No entrem en aquesta qüestió perquè el nostre objectiu no és l’ordre oracional sinó l’ordre dins dels sintagmes.

En qualsevol oració hi ha d'haver un subjecte i un predicat. Aquests dos elements estableixen una relació de *predicació*:

(5) L'Arnau condueix

Així, a (5), entre *Arnau* i *condueix*, s'estableix una relació de predicació. L'SN *l'Arnau* rep el paper temàtic d'agent i ocupa la posició de subjecte que exigeix el verb.

En català i en castellà, el subjecte i el verb han de concordar en persona i nombre. La posició de subjecte és indispensable per a una oració. Aquest és un principi general aplicable a totes les llengües del món, tot i que en algunes es poden trobar subjectes el·líptics:

(6)	(Ells) menjaven molt malament	CATALÀ
(7)	(Nosotros) dormimos	CASTELLÀ
(8)	*(They) will come	ANGLÈS
(9)	*(Les enfants) mangent très lentement	FRANCÈS

El català i el castellà (6) i (7) permeten que la posició del subjecte pugui ser fonològicament buida. És a dir, en el cas del català, es pot dir *Menjaven molt malament* i ja s'entén que es fa referència a la tercera persona del plural i, en el cas del castellà, es pot dir *Dormimos* i s'entén que s'està parlant d'una primera persona del plural. És a dir, es dedueix el subjecte a través de la flexió verbal. En canvi, l'anglès (8) i el francès (9) són llengües que no permeten els subjectes el·líptics.

3.2. L'ORDRE DELS CONSTITUENTS DEL SINTAGMA NOMINAL¹²

A part de seguir un ordre bàsic pel que fa als elements de l'oració, a les llengües també hi ha la tendència a tenir un ordre en els elements que formen els sintagmes. Tots els sintagmes tenen un nucli, que és el que determina les característiques de tot el

¹² Per a més informació de l'estructura del SN del català vg. Badia 2002: 1591- 1640 i del castellà vg. Rigau 1999:311-362.

constituent. Depenent de les característiques del nucli, regirà o acceptarà un determinat tipus de complement. El català i el castellà són llengües amb el nucli del sintagma a l'esquerra; el nucli té una posició inicial. A continuació, explicaré els diferents casos que podem trobar de nucli del SN a l'esquerra (català, castellà, francès o amazic) o bé de nucli del SN a la dreta (japonès o quítxua).

3.2.1. Nom - Sintagma Adjectiu

L'ordre més habitual que trobem tant en català com en castellà és N + SA. El SA que qualifica se situa darrere del nucli nominal.¹³

(10)	a.	la cadira marró	CATALÀ	(N+ S.ADJ.)
		[_{SN} la cadira [_{SA} marró]]		
	b.	mesa azul	CASTELLÀ	(N+S.ADJ.)
		[_{SN} mesa [_{SA} . azul]]		
	c.	la veste blanche	FRANCÈS	(N+S.ADJ.)
		[_{SN} la veste [_{SA} blanche]]		
		‘la jaqueta blanca’		
	d.	tittawin tizegzawin	AMAZIC ¹⁴	(N+S.ADJ.)
		ulls blaus/verds		
		[_{SN} tittawin [_{SA} tizegzawin]]		
		‘ulls blaus’		
(11)	a.	huch’uy wasi	QUÍTXUA ¹⁵	(S.ADJ.+N)
		petit casa		
		[_{SN} [_{SA} huch’uy] wasi]		
		‘casa petita’		
	b.	široi hana	JAPONÈS ¹⁶	(S.ADJ.+N)
		blanc flor		
		[_{SN} [_{SA} široi] hana]		

¹³ S'utilitzarà l'abreviatura SA per a *Sintagma adjectiu*

¹⁴ Sarrionandia (1905:370), citat per Lamuela (2003: 73)

¹⁵ Gràcia (2010: 59)

¹⁶ Cipollene et al. (eds.).

‘flor blanca’

Com podem veure a (10a) i (10b), tant en català com en castellà, el SA va darrere del nom i el SN, nucli del sintagma, a l’esquerra. En canvi, en quítxua i en japonès, (11a) i (11b), respectivament, el SA es col·loca davant del nom.

Les llengües que col·loquen l’adjectiu darrere del nom admeten algunes excepcions, com és el cas del català i del castellà, per exemple, que tot i tenir un ordre [Nucli nominal+SA] admeten sintagmes com *la blanca neu*. En aquest cas l’adjectiu va davant del nom perquè és un epítet¹⁷. Les llengües que tenen l’ordre [SA+Nucli nominal], en canvi, habitualment no toleren cap excepció.

3.2.2. Nom - Complement del nom

Per simplificar, en aquest treball parlem de “complement del nom” per referir-nos a un sintagma preposicional que complementa un nucli nominal. Seria equivalent a un genitiu, però en un sentit molt més ampli. L’ordre que trobem tant en català com en castellà és nom + complement del nom, però podem trobar llengües que fan l’ordre oposat:

(12)	a.	el pis del meu cosí
[SN el pis [S _{prep.} del meu cosí]]	CATALÀ	(N+CN.)
	b.	el coche de mi madre
[SN el coche [S _{prep.} de mi madre]]	CASTELLÀ	(N+CN.)
	c.	le livre de ma mère
[SN le livre [S _{prep.} de ma mère]]
‘el llibre de la meva mare’	FRANCÈS	(N+CN.)
	d.	tiburjatin n taddart
[SN tiburjatin [S _{prep.} n taddart]]
[SN finestres [S _{prep.} de casa]]	AMAZIC ¹⁸	(N+CN.)

¹⁷ Segons el *DIEC*, un epítet és un «Adjectiu que s’adjunta a un nom per emfasitzar-ne una qualitat inherent, i no per determinar-lo o qualificar-lo».

¹⁸ Sarrionandia (1905:52), citat per Lamuela (2003: 73)

- ‘les finestres de la casa’
- (13) a. Juan+pa wasin QUÍTXUA¹⁹ (GEN.+CN)
 [SN [Sprep. Juan+pa] wasin]
 [SN [Sprep. Juan+GEN] casa]
 ‘La casa d’en Joan’
- b. Taroo-no imooto JAPONÈS²⁰ (GEN.+CN)
 [SN [Sprep. Taroo-de] imooto]
 [SN [Sprep. d’en Taroo] germana]
 ‘la germana d’en Taro’

Com es pot veure a (13a) i (13b) el quítxua i el japonès són llengües que situen el nucli del SN a la dreta, i col·loquen el genitiu davant del nom, contràriament al català i al castellà.

3.2.3. Nom- Frase relativa²¹

Tant en català com en castellà, l’antecedent d’una frase relativa és el nom anterior al qual fa referència un pronom relatiu. Normalment, l’antecedent es troba just abans del pronom. En altres llengües, podem veure com la frase relativa apareix primer i el nom apareix darrere d’aquesta.

- (14) a. el diari que la mare llegeix CATALÀ (N+FR)
 [SN el diari [que la mare llegeix]]
 N. (ant.) FR
- b. la niña que dijo que vendría CASTELLÀ (N+FR)
 [SN la niña [que dijo que vendria]]
 N (ant.) FR
- c. l’homme que tu as vu est mon frère FRANCÈS (N+FR)
 [SN l’homme [que tu as vu est mon frère]]

¹⁹ Gràcia (2010:58)

²⁰ Cipollone et al. (eds.)

²¹ Per a una informació més detallada de les frases relatives del català vg. Solà 2002: 2455- 2565 i del castellà, vg. Brucart 1999: 395-522.

- N (ant.) FR
- ‘l’home que has vist és el meu germà’
- d. taddart-enni i yesya baba-k AMAZIC²² (N+FR.)
- [_{SN} taddart-enni [i yesya baba-k]]
- [casa+DEM [que ha.comprat pare+teu]]
- N (ant.) FR
- ‘la casa que ha comprat el teu pare’
- (15) a. kachuku+q allqu anyachkan QUÍTXUA²³ (FR+N.)
- [_{SN} [kachuku+q] allqu] anyachkan
- [_{SN} [mossegar+Nom.] gos] està.bordant
- FR N (ant.)
- ‘El gos que mossega està bordant’
- b. Inu-o butta otokonoko-wa wataši- no otooto-da JAPONÈS²⁴ (FR+N)
- [_{SN} [Inu-o butta] otokonoko-wa] wataši- no otooto-da
- [_{SN} [gos va.pegar] noi] jo-de germà-és
- FR N (ant.)
- ‘El noi que va picar el gos és el meu germà’

El quítxua i el japonès són llengües que tenen el nucli a la dreta dels sintagmes, és per això, que a (15a) l’antecedent *allqu* es troba a la dreta de la frase relativa. En català, es diria [_{SN} el gos [que mossega]], situant el nucli a l’esquerra, *gos*, i la frase relativa a la dreta.

²² Sarrionandia (1905:91), citat per Lamuela (2003:88)

²³ Gràcia (2010:82)

²⁴ Cipollone et al. (eds.)

3.3. L'ORDRE EN ELS SINTAGMES ADPOSICIONALS²⁵

3.3.1. Preposició

La preposició és la partícula que es col·loca davant del SN que fa de complement. La preposició encapçala el sintagma preposicional:

- (16) a. per la carretera CATALÀ (PREP.+SN)
[S_{prep.} per [SN la carretera]]
prep. (nucli)
- b. en la cocina CASTELLÀ (PREP.+SN)
[S_{prep.} en [SN la cocina]]
prep. (nucli)
- c. dans ma maison FRANCÈS (PREP.+SN)
[S_{prep.} dans [SN ma maison]]
prep. (nucli)
'dins la meva casa'
- d. dey teydurt AMAZIC²⁶ (PREP.+SN)
[S_{prep.} dey [SN teydurt]]
prep. (nucli)
'dins l'olla'

Les llengües que fan servir preposicions col·loquen el nucli del sintagma preposicional a l'esquerra i el SN a la dreta.

3.3.2 Postposició

No totes les llengües però, tenen preposicions. Hi ha llengües, com el xinès, el panjabi, l'hongarès o el basc que fan servir postposicions. És a dir, la postposició fa la mateixa funció que una preposició però, en comptes de col·locar-se davant del SN, es col·loca

²⁵ Per a una informació més detallada del sintagma preposicional en català, vg. Sancho 2002: 1689- 1796 i en castella, vg. Pavón 1999: 565- 600.

²⁶ Sarrionandia (1905:53), citat per Lamuela (2003:72)

darrere. Per tant, són sintagmes postposicionals. En aquest cas, és el SN qui encapçala el S.Post:

- (17) a. pirga patapi QUÍTXUA²⁷ (SN+POST.)
 [S_{post.} [SN pirga] patapi]
 post.(nucli)
 ‘sobre la paret’
- b. boo - de JAPONÈS²⁸ (SN+POST.)
 [S_{post.} [SN boo] de]
 Post. (nucli)
 ‘amb bastó’

Les llengües que fan servir postposicions en comptes de preposicions, tenen el nucli del sintagma a la dreta i el SN a l’esquerra d’aquest.

3.4. L’ORDRE EN EL SINTAGMA VERBAL²⁹

L’ordre més habitual que es fa servir tant en català com en castellà és verb + objecte. Per tant, el verb, nucli del sintagma verbal, se situa a l’esquerra i l’objecte a la dreta:

- (18) a. menja pomes CATALÀ (V+O)
 [SV menja [SN pomes]]
 V. (nucli) obj.
- b. mira la pel·lícula
 [SV mira [SN la pel·lícula]] CASTELLÀ (V+O)
 V. (nucli) obj.
- c. mange pommes FRANCÈS (V+O)
 [SV mange [SN pommes]]
 V. (nucli) obj.
 ‘menja pomes’

²⁷ Gràcia (2010:59)

²⁸ Cipollone et al. (eds.)

²⁹ Per a una informació més detallada del sintagma verbal en català, vg. Rosselló 2002: 1853-1949, i en castellà, vg. Campos 1999: 1519-1574; Mendikoetxea 1999: 1575-1629; Torreño 1999: 1779-1805; Cano 1999: 1807-1854.

- d. xsey aman isemmaden AMAZIC³⁰ (V+O)
 [_{SV} xsey [_{SN} aman isemmaden]]
 V. (nucli) obj.
 ‘vull aigua fresca’
- (19) a. rumi+ta kuñunku QUÍTXUA³¹ (O+V)
 [_{SV} [_{SN} rumi+ta] kuñunku]
 obj. V. (nucli)
 ‘recullen pedres’
- b. ringo-o tabeta JAPONÈS³² (O+V)
 [_{SV} [_{SN} ringo-o] tabeta]
 obj. V. (nucli)
 ‘va menjar la poma’

Com es pot veure, les llengües amb un ordre OV situen el verb, nucli del sintagma verbal, a la dreta.

³⁰ Sarrionandia (1905:53), citat per Lamuela (2003:72)

³¹ Soto (1976: 147), citat per Gràcia (2010:76)

³² Cipollene et al. (eds.)

4. DESCRIPCIÓ DEL XINÈS

El xinès és la llengua amb el nombre de parlants més elevat del món, es calcula que el parlen al voltant de mil milions de persones. Anomenem xinès a un conjunt de molts dialectes que sovint són intel·ligibles entre si, que pertanyen a la família de llengües sinotibetanes parlades a l'Àsia oriental i Sud-oriental. Quasi bé es podrien tractar com a llengües diferents, ja que la distància que hi ha entre aquestes és més gran que la que hi ha per exemple, entre les diferents llengües romàniques. Es consideren, però, dialectes d'una mateixa llengua per motius sociopolítics. S'ha de destacar però, que totes les llengües xineses utilitzen el mateix sistema d'escriptura (Gràcia, 2009: 30).

Actualment a les escoles i als mitjans de comunicació s'utilitza el *putonghua*. Aquesta és una llengua comuna, oficial a tot Xina des de 1917, que està basada en el dialecte mandarí de Pequín (Gràcia, 2002:2). La variant del xinès que s'utilitzarà per aquest estudi és el mandarí. El motiu pel qual es pren com a base aquesta variant és que els immigrants xinesos que arriben a Catalunya la coneixen, encara que no sempre sigui la pròpia, perquè, com hem dit, és la base del *putonghua*.

4.1. L'ORDRE BÀSIC DELS CONSTITUENTS DE L'ORACIÓ

El mandarí no és una llengua fàcil de classificar en els termes d'ordre sintàctic, ja que té tant trets d'una llengua SVO com de SOV. Però es pot dir que l'ordre habitual dels elements que formen una oració en xinès és com el del català i del castellà: SVO, és a dir, primer el subjecte, després el verb i al final de tot els complements que exigeix el verb, tenint en compte que el complement indirecte sol precedir el directe. Això es pot veure als exemples de (20), extrets de Lyovin 1997:138 i Ramsey 1987:73) (citats per Gràcia 2002:37):

- (20) a. Wǎ mà Zhāng Sān
 S V O
 jo renyar Zhang San
 'Renyo en Zang San'

- b. Wǎ gěi nǐ qián
jo donar tu diners
'Et dono diners'

Sovint, aquest ordre SVO es pot veure alterat per motius discursius quan el complement és el tema de l'oració, és a dir, la informació compartida pels interlocutors. Comparant (21a) i (21b) es pot veure que a (21b) el complement directe s'ha desplaçat de la posició de dins del SV a l'inici de l'oració (Ramsey, 1987:67 citat per Gràcia 2003:37):

- (21) a. Wǒ mài gěi tā huà le
jo vendre a ell pintura PART.³³
'Li vaig vendre pintura (s)
- b. Huà, wǒ mài gěi tā le
pintura jo vendre a ell PART.
'La(s) pintura(s), la/les hi vaig vendre'

Un altre exemple que fa veure la importància del discurs en l'ordre de l'oració en xinès és el de (22). La posició del tema (informació vella) és a l'inici de l'oració (22a) i el rema (informació nova) apareix a la dreta (22b). Com es pot veure, a (22a) el SN s'interpreta com a definit (tema) i a (22b), com a indefinit (rema):

- (22) a. Rén lái le
persona ha.vingut PART.
'La persona ha vingut'
- b. Lái le rén le
ha.vingut PART. persona PART.
'Ha vingut una persona'

Ara deixem de banda l'ordre oracional per centrar-nos en l'ordre dins dels sintagmes, que és el tema del nostre treball.

³³ S'utilitzarà l'abreviatura PART per a *partícula*

4.2. L'ORDRE DELS CONSTITUENTS DEL SN

El xinès és una llengua que té el nucli del SN a la dreta. A continuació, explicarem les estructures dels SN que inclouen un modificador adjectival, un complement del nom o una frase relativa.

4.2.1. Sintagma Adjectiu - Nom

En xinès se sol col·locar l'adjectiu modificador del nom davant d'aquest i no darrere com es fa normalment en català i en castellà. Freqüentment, apareix la partícula *de* entre l'adjectiu i el nom. Els SA de (23) apareixen davant del nom. Per tant, se situa el nucli del sintagma nominal a la dreta (Li i Thompson, 1981: 118):

- (23) a. hóng (de) huā
 [SN [SA hóng (de)] huā]
 vermella PART. flor
 'flor vermella'
- b. yuán (de) zhuōzi
 [SN [SA yuán (de)] zhuōzi]
 rodona PART. taula
 'taula rodona'
- c. xio (de) júzi
 [SN [SA xiǎo (de)] júzi]
 petita PART. taronja
 'taronja petita'

4.2.2. Complement del nom- Nom

En xinès els complements que modifiquen el nom es col·loquen davant del nucli. Així doncs, els complements del nom de (24) apareixen davant del nom i els nuclis queden situats a la dreta del SN. La partícula *de* serveix per enllaçar el complement del nom i el nucli (Li i Thomson, 1981: 113-114):

- (24) a. chènshān de kòuzi
 [SN [SN chènshān de] kòuzi]
 de la camisa PART. botó
 ‘el botó de la camisa’
- b. Zhōngguó de rénku
 [SN [SN Zhōngguó de] rénkǒu]
 de Xina PART. població
 ‘la població de Xina’
- c. wǒ de chènshān
 [SN [SN wǒ de] chènshān]
 jo PART. samarreta
 ‘la meva samarreta’

4.2.3. Frase relativa - Nom

En xinès no hi ha pronoms relatius, no tenen cap element equivalent al pronom relatiu del català i del castellà *que*, sinó que marquen la relativa amb la partícula *de* al final d'aquesta. Aquesta partícula que apareix en les frases relatives, és la mateixa que hem vist anteriorment en els casos del SA i el CN.³⁴ La frase relativa se situa a l'esquerra del sintagma i, el nucli a la dreta d'aquest (25). (Li i Thomson, 1981: 580; 581, citat per Gràcia, 2002:60):

- (25) a. [SN [FR zhòng shuǐguǒ de] nóng rén]
 conrear fruit PART. granger
 ‘el granger que conrea fruits’
- b. [SN [FR tāmen zhòng de] shuǐguǒ]
 ells conrear PART. fruit
 ‘els fruits que ells conreen’

³⁴ És possible que la partícula *de* sigui un motiu pel qual els xinesos, a l'hora d'aprendre el català com a L2, l'introdueixin de manera estranya, especialment en les relatives. En veurem algun exemple al capítol 6.

- c. [SN [FR jīntiān yíng de] rén]
 avui guanyar PART. gent
 ‘la gent que guanya avui’

Com es pot veure, les frases relatives del xinès funcionen d’una manera força diferent de les del català i el castellà. Això comporta força dificultats a l’hora d’aprendre a construir les relatives en català o en castellà. S’ha dit que els aprenents xinesos tendeixen a evitar les oracions relatives quan aprenen una altra llengua com les romàniques o l’anglès, per exemple, i que per això no produeixen gaires errors en L2. És probable, però, que en realitat els aprenents sí que produeixin relatives, però que costin de veure perquè són estructures massa diferents de les romàniques, són intents de formar relatives però sense èxit. A l’apartat 6.1.1.3 en veurem alguns exemples.

4.3. L’ ORDRE DELS CONSTITUENTS EN ELS SINTAGMES ADPOSICIONALS

Pel que fa a l’ordre dels elements dins dels sintagmes adposicionals, s’ha de tenir en compte que en xinès existeixen tant sintagmes preposicionals, que tenen la preposició com a nucli del sintagma (ex. (26)), com sintagmes postposicionals, que tenen la postposició com a nucli del sintagma (ex. (27)). També hi ha estructures, com la de (28) que inclouen una preposició i una postposició (Li i Thomson 1987:24, 396, 404):

- (26) tā [S_{prep} cóng [SN ZhongGuó]] lái le
 de Xina
 ‘Ha vingut de Xina’

- (27) [S_{post}. [SN zhuōzi] shàng]
 taula sobre
 ‘sobre la taula’

- (28) [S_{prep}. zài [S_{post}. [SN yīyuàn] li]]
 en hospital dins
 ‘a l’hospital’

4.4. L'ORDRE EN EL SINTAGMA VERBAL

Encara que en principi el xinès tingui un ordre bàsic general dels elements de la frase semblant al del català i del castellà (SVO), sovint l'objecte apareix davant del verb i l'ordre dels elements dins dels sintagmes, habitualment, és contrari al català i al castellà. Així doncs, el xinès és una llengua que comparteix tant trets de l'ordre VO com d'OV. A (29) es pot veure una oració amb l'ordre VO i l'objecte indefinit (Li i Thomson 1987:466):

(29) tā mǎi le yì liàng chēzi
ell ha.comprat PART. un CL cotxe
'Ell ha comprat **un** cotxe'

Quan el complement directe s'interpreta com a definit, en canvi, sol aparèixer davant del verb i precedit per la partícula *bǎ*. S'ha de tenir en compte que el xinès és una llengua que no té articles i la definitud s'ha d'interpretar per la posició en què es troba el SN a la frase, pels demostratius o indefinits, o pel context (Li i Thomson 1981: 21, citat per Gràcia 2003:38):

(30) wǒ bǎ shū mǎi le
jo PART. llibre comprar PART.
'Vaig comprar **el** llibre''

Com s'ha vist en els exemples anteriors, tant podem trobar el sintagma verbal amb un ordre OV com amb un ordre VO, ja que el xinès comparteix característiques dels dos ordres.

5. PREVISIÓ D'ERRORS

Basant-nos en la hipòtesi segons la qual l'L1 influeix en l'adquisició de l'L2, i un cop descrites les característiques de l'ordre sintàctic del català i del castellà per una banda, i del xinès per l'altra, podem preveure que els aprenents xinesos tindran dificultats per adquirir l'ordre sintàctic dins dels sintagmes catalans i castellans a causa de la influència de la seva L1. Així doncs, preveiem que els aprenents xinesos tendiran a col·locar el nucli dels sintagmes a la dreta. En els apartats següents es tractaran les previsions d'errors amb més detall.

5.1. L'ORDRE DELS CONSTITUENTS DEL SN

5.1.1. Nom - Sintagma Adjectiu

Preveiem que l'aprenent xinès tendirà a situar el nucli del SN a la dreta i el SA al davant del nucli nominal.

- (31) a. [SN [SA hóng (de)] huā] L1 XINÈS
 vermella flor
 'flor vermella'
- b. [SN flor [SA vermella]] L1 CATALÀ
- c. [SN [SA vermella] flor] L1 XINÈS – L2 CATALÀ

5.1.2. Nom - Complement del nom

Preveiem que l'aprenent xinès tindrà tendència a col·locar el CN a l'esquerra i el nucli del SN a la dreta.

- (32) a. [SN [SN-CN chènshān de] kòuzi] L1 XINÈS
 camisa PART. botó
 'el botó de la camisa'

- b. [SN el botó [SN-CN de la camisa]] L1 CATALÀ
- c. [SN [SN-CN camisa (de)] botó] L1 XINÈS – L2 CATALÀ

5.1.3. Nom - Frase relativa

Preveiem que l'aprenent xinès tendirà a col·locar la frase relativa a l'inici del SN i el nucli a la dreta del SN.

- (33) a. [SN [FR zhòng shuǐguǒ de] nóng rén] L1 XINÈS
 conrear fruit PART. granger
 ‘el granger que conrea fruits’
- b. [SN el granger [FR. que conrea fruits]] L1 CATALÀ
- c. [SN [FR que conrea fruits] granger] L1 XINÈS – L2 CATALÀ

5.2. L'ORDRE EN ELS SINTAGMES ADPOSICIONALS

Preveiem que els aprenents xinesos tindran tendència a col·locar l'adposició, nucli del sintagma, darrere del SN, és a dir, primer el SN i després la postposició.

- (34) a. [S.post. [SN zhuōzi] shàng] L1 XINÈS
 taula sobre
 ‘sobre la taula’
- b. [S.prep. sobre [SN la taula]] L1 CATALÀ
- c. [S.post. [SN taula] sobre] L1 XINÈS – L2 CATALÀ

5.3. L'ORDRE EN EL SINTAGMA VERBAL

Preveiem que els aprenents xinesos tendiran a col·locar l'objecte davant del verb, especialment, si el SN té un valor definit.

- (35) a. wǒ [SV [SN bǎ shū] mǎi le] L1 XINÈS
 jo PART. llibre comprar PART.
 ‘Vaig comprar **el** llibre’

b. [sv vaig.comprar [sn el llibre]]

L1 CATALÀ

c. [sv [sn llibre] comprar]

L1 XINÈS – L2 CATALÀ

6. ANÀLISI DE DADES

REF.	NOM	EXEMPLE DE L'ERROR	TIPUS	EQUIVALÈNCIA
1	*SOL	<p>*BEC: vens de +...</p> <p>*BEC: de Laos m'has dit?</p> <p>*SOL: sí.</p> <p>*BEC: Em pots explicar una mica com es qué vens de Laos i parles el xinès?</p> <p>SOL: jo vinc de Lao</p> <p>m:,bueno <amb> [/] amb la <condició> [konisjo] [*] d'aquesta de govern mitja política</p>	G + N	“política de govern”
2	*SOL	<p>*BEC: sou molts?</p> <p>*SOL: em: sembla que som quinze.</p> <p>*BEC: déu n'hi do, està molt bé.</p> <p>*SOL: sí, aquest any tenim, bueno, alumna que xxx conflictiva serà</p>	O + V	“alumna que serà conflictiva”
3	*SOL	<p>*SOL: o sigui estudiem poc i discutíem todo @cast el dia ja, però aquest any no, aquest any està molt +...</p> <p>*BEC: més tranquils.</p> <p>*SOL: sí, sí, i bé i em troba un bo moment i a mi també perquè l'any passat és el primer any després de deu anys que no veig estudis i +...</p>	S.ADJ. +N	“ moment bo”
4	*SOL	<p>*SOL: i la granota el tenia dintre d'un pot i un dia al vespre quan vas a dormir tenia en gos <a>[/] a la llit amb ell i la granota com vas a descuidar de tapar el</p>	S.ADJ. + N	“segon dia”

		pot i va sortir del pot, , no. *SOL: <quan> [/] quan va llevant un dia segon i <va,va> [/] va trobar que la granota no hi era.		
5	*QIA	*QIA: ha sortit e: pot i < fins a nit> [//] no, fins a matí, el noi va a mirar a pot però no l’ha vist la granota. *QIA: <i va> [/] i va buscar en granota. *QIA: i no vist e: m: cap. *QIA: i va crida e: m: ## <el perro> [//] ah no, el gos. *QIA: xxx la cap entra amb un pot i <no> [/] no pots mirar, no sé què és aquí.	O + V	“el gos posa el cap al pot”
6	*QIA	*QIA: i després va mirar i xxx dos granotes e: i xxx molts petits e: granota petits *MYM: hm. *QIA: el nens xxx (a)gafa un petit granota, va a casa.	S. ADJ + N	“una granota petita”
7	*XIM	*LAP: e: quan és el teu aniversari? *XIM: m: <ma: -0> [//] maig # cin. *LAP: el sis de maig.	CN + Num.	“sis de maig”
8	*XIM	*LAP: hm, no t’agraden els fantasmes. *XIM: no, que hi ha fantasma sembla un monstre	REL.	“hi ha fantasmes que semblen monstres”
9	*XIM	*LAP: què hi veus a la primera vinyeta? *XIM: pilota, estan jugar els nens, i la senyoreta també	O + V	“els nens i la senyoreta estan jugant a pilota”
10	*HUW	*MAO: tú qué chino hablas?	SA+ N	“es la llengua oficial”

		<p>*HUW: pero, e: en China es e: xxx + ...</p> <p>HUW: no sé como se llama e: <en> [=in] [*] español, pero <en> [=in] [*] chino e: se llama xxx</p> <p>*HUW: es e: un oficial m: lenguaje</p>		
11	*HUW	<p>*MAO: o sea, tenías dos perros?</p> <p>*HUW: m: sí dos perros y un gato.</p> <p>*MAO: hm</p> <p>HUW e: y: normalm: ente el más <pequeño> [=pikeJo] [*] e:m, <pequeño> [=pikeJo] [*] <ca> [//] e:m el <perro> [=pero] [*] normalmente sólo e:juego con mi: + ...</p> <p>*HUW: e: gato, porque: <e:l> [//] el m: grande: perro normal:mente sólo él juega con otro +/-</p> <p>*MAO: con otro perro grande.</p>	SA + N	“el perro grande”
12	*MEG	<p>*MAO: y haces otras cosas?</p> <p>*MAO: o sólo estudias castellano aquí?</p> <p>*MEG: no, en China sólo estudia <de> [//] en chinos, no, pero hasta un poquito más + ...</p> <p>*MEG: hasta: <trece> [=trese] [*] año como hablan un poquito inglés pero no está bien, es que nosotros son xxx, cómo se dice, pueblo, , no.</p> <p>*MAO: hm</p> <p>*MEG: no tenía ese, bueno</p>	REL.	“la profesora que habla inglés, no está bien.”

		de la profesor le habla inglés, no está bien.		
13	*MEG	*MAO: y qué película fuiste a ver? *MEG: no sé cómo se llama, que son, que sale baile, xxx está un poco famoso xxx no sabe + ... *MAO: <y de qué va> [//] qué pasa en la película? *MEG: e (s) que tengo una chica de baile muy bien y luego tienes una empresas tiene una chico.	REL.	“es que hay una chica que baila muy bien y luego hay un chico que tiene una empresa”
14	*MEG	*MEG: sí, un chico y ha cogido una: , cómo se dice éste? *MAO: una rana *MEG: una rana, sí, en la botella e:h y con los perros ha visto los botella dentro de la rana.	POST. + SN	“la rana dentro de la botella”
15	*MEG	*MEG: sí, un chico y ha cogido una: , cómo se dice éste? *MAO: una rana *MEG: una rana, sí, en la botella e:h y con los perros ha visto los botella dentro de la rana.	REL.	“la rana que hay dentro de la botella”

16	*MEG	<p>*MEG: sí, un chico y ha cogido una: , cómo se dice éste?</p> <p>*MAO: una rana</p> <p>*MEG: una rana, sí, en la botella e:h y con los perros ha visto los botella dentro de la rana.</p> <p>*MAO: hm.</p> <p>*MEG: y luego la chico está durmiendo y la rana e:h, ya ha visto la chico ya durmiendo que ha salido</p> <p>*MEG: y hasta la mañana, la chico levanta que ha visto la botella dentro la rana está, cómo se dice + ...</p> <p>*MAO: vacía, no está la rana.</p>	REL.	<p>“El chico se levanta y ve que la rana que estaba dentro de la botella (no está/ está vacía...).”</p>
17	*MEG	<p>*MEG: sí, un chico y ha cogido una: , cómo se dice éste?</p> <p>*MAO: una rana</p> <p>*MEG: una rana, sí, en la botella e:h y con los perros ha visto los botella dentro de la rana.</p> <p>*MAO: hm.</p> <p>*MEG: y luego la chico está durmiendo y la rana e:h, ya ha visto la chico ya durmiendo que ha salido</p> <p>*MEG: y hasta la mañana, la chico levanta que ha visto la botella dentro la rana está, cómo se dice + ...</p> <p>*MAO: vacía, no está la rana.</p>	SN + POST.	<p>“el chico se levanta y ve que la rana de dentro la botella está (vacía)</p>
18	*MEG	<p>*MEG: luego ha abierto los ventana, está fuera, cómo se dice + ...</p>	CN+ N	<p>“la botella encima de la cabeza”</p>

		<p>*MAO: está gritando, , no. MEG: sí, y luego e la <perro> [=pelo] [*], <cómo se> [/] la tira fuera de la ventana y < la aquí la botella está> [/] encima de la cabeza de la botella está <romper> [=lompel] [*].</p>		
19	*MEG	<p>*MEG: luego ha abierto los ventana, está fuera, cómo se dice + ... *MAO: está gritando, , no. *MEG: sí, y luego e la <perro> [=pelo] [*], <cómo se> [/] la tira fuera de la ventana y < la aquí la botella está> [/] encima de la cabeza de la botella está <romper> [=lompel] [*].</p>	REL.	“la botella que estaba encima de la cabeza del perro está rota”
20	*MEG	<p>*MEG: y luego ha salido una búho, no que xxx, y está asustado, la tirado a árbol, y la ovejas y:, cómo se dice, e: cómo de dice? *MAO: van, , no, van detrás del perro. *MEG: sí, va xxx perros. *MEG: <y> [/] y la chico estaba <asusta-0> [/] asustado <la búho> [/] a un búho y están subido una de pedras arriba y coge lo, no sé de qué es + ...</p>	SN + POST.	“arriba de una piedra”
21	*MEG	<p>*MEG: antes sube una, esto cómo se llama? *MAO: un ciervo. *MEG: un <ciervo> [=fjermo] [*] arriba + ... *MAO: ciervo. *MEG: ciervo? *MAO: hm *MEG: ah, ciervo arriba,</p>	SN + POST.	“arriba de un ciervo”

		pero no sé, esto qué + ...		
22	*YIN	*MAO: y qué horario haces? *YIN: e:h, la ocho. *MAO: ocho horas, qué empiezas, por la tarde? *YIN: no, <por la no-0> [//] por la mañana, las sei. *MAO: hm. *YIN: acabo de la tarde dos , la dos.	MODIF. + NUM.	“dos de la tarde”
23		*YIN: abejas, perro e: qué hace? *MAO: ha tirado, , no, el + ... *YIN: ah, sí, tirado esto, e:sto mucho, éste miedo para árbol sube + ...	O + V	“sube al (para el) árbol”
24	*YIN	*MAO: caen, sí, se caen en el río. *YIN: niña con perro todo mojado ropa.	SA + N.	“ toda la ropa mojada”

6.1. DESCRIPCIÓ DELS ERRORS

Com s'ha vist anteriorment, el xinès és una llengua que situa el nucli dels sintagmes a la dreta, de manera contrària a com ho fan el català i el castellà, que són llengües amb el nucli a l'esquerra. A continuació, farem una descripció detallada dels errors relacionats amb l'ordre de dins dels sintagmes que s'han trobat en l'anàlisi de les dades: errors d'ordre dins del SN (§ 6.1.1), errors d'ordre dins dels sintagmes adposicionals (§ 6.1.2), errors d'ordre dins del SV (§ 6.1.3) i, finalment, un apartat d'errors que no s'han pogut classificar en cap dels apartats anteriors (§ 6.1.4). Per identificar els errors de la llista anterior, farem servir el número de referència que hi apareix a la primera columna, escrit entre cometes baixes.

6.1.1. Errors d'ordre dins del SN

6.1.1.1. *Nom - Sintagma Adjectiu.*

En xinès, el SA se sol col·locar davant del nom, i per tant, el nucli queda situat a la dreta del sintagma. En català i en castellà, com ja s'ha vist, l'adjectiu modificador del nom es col·loca a la dreta del SN. D'aquesta manera el nucli del SN queda a l'esquerra.

(36) “**bo moment**” «3»

- a. [SN [SA bo] moment]
- b. [SN moment [SA bo]]

Com es veu a (36a), el parlant col·loca l'adjectiu qualificatiu *bo* davant del substantiu *moment*. Contràriament a aquest ordre, el català i el castellà, col·loquen el nucli del SN a l'esquerra, i l'adjectiu se situa a la dreta (36b). En aquest context, però, el parlant també podria voler dir *bon moment*. En aquest cas, no hi hauria cap error d'ordre sintàctic, simplement, hauria elidit la *-n* subjacent de l'adjectiu, que en posició prenominal no s'hauria d'elidir.

(37) “**dia segon**” «4»

- a. [SN dia [segon]]
nucli Num.ord.
- b. [SN [segon] dia]
Num.ord. nucli

Quan el parlant diu *dia segon*, en realitat vol dir *l’endemà*. El parlant col·loca el numeral ordinal *segon* darrere del substantiu *dia* (37a). Tant en català com en castellà, el numeral ordinal va davant del nom (37b). Aquest error no es pot explicar per la influència de la sintaxi de l’L1, perquè posa el nucli a l’esquerra, però podria tractar-se d’una hipercorrecció.³⁵

(38) “**petit granota**” «6»

- a. [SN [SA petit] granota]
- b. [SN granota [SA petita]]

El parlant col·loca l’adjectiu qualificatiu *petit* davant del substantiu *granota*. Situa el nucli del SN, *granota*, a la dreta (38a). En català i en castellà, se situa el nom *granota* a l’esquerra de l’adjectiu: *la granota petita/ la rana pequeña*, de manera que el nucli del SN, *granota/rana*, queda a l’esquerra (38b). Com s’ha comentat a l’apartat 3.2.1, en català i en castellà es poden trobar adjectius davant del nom, és a dir, epítets, però no és freqüent trobar-ne en aquest context discursiu.

(39) “**un oficial lenguaje**” «10»

- a. [SN un [SA oficial] lenguaje]
- b. [SN un lenguaje [SA oficial]]

³⁵ És interessant observar que la paraula *l’endemà*, és a dir, el dia següent, en xinès es diu *dì èr tiān*, amb el mateix ordre que el català i el castellà. Aquesta paraula està formada pel prefix *dì*, adjuntat a la paraula *èr*, que significa *dos*, i la paraula *tiān* que vol dir *dia*.

El parlant col·loca l'adjectiu *oficial* davant del substantiu *lenguaje*. Situa el nucli del SN, *lenguaje*, a la dreta (39a). Tant en català com en castellà, l'adjectiu, *oficial*, se situa a la dreta del nom, *lenguaje: un lenguaje oficial*, de manera que el nucli del SN, *lenguaje*, queda a l'esquerra (39b). L'adjectiu *oficial* no admet aparèixer en posició prenominal ja que té un valor d'un adjectiu relacional. El parlant diu *lenguaje* en comptes de dir *lengua*; que seria la forma correcta i, per tant, és equivalent a dir *es una lengua oficial*.

(40) “**el grande perro**” «11»

- a. [SN el [SA grande] [perro]]
- b. [SN el perro [SA grande]]

Com en el cas de (38), el parlant col·loca l'adjectiu *grande* davant del substantiu *perro*. Situa el nucli del SN, *perro*, a la dreta (40a). Tant en català com en castellà, se situa el nom *perro* a l'esquerra de l'adjectiu: *el perro grande*. Per tant, el nucli del SN, *perro*, queda a l'esquerra (40b). En aquest exemple passa el mateix que a (38), que podríem pensar que és un epítet, però no és freqüent trobar-ne en aquest context discursiu.

(41) “**todo mojado ropa**” «24»

- a. [SN todo [SA mojado] ropa]
- b. [SN todo ropa [SA mojado]]

El parlant col·loca l'adjectiu *mojado* davant del substantiu *ropa*. Situa el nucli del SN a la dreta (41a). Tant en català com en castellà, se situa el nom *ropa* a l'esquerra de l'adjectiu i es col·loca el nucli del SN a l'esquerra: *todo ropa mojado* (41b). Aquesta seqüència seguiria sent incorrecta, tot i que, ja no hi hauria un error d'ordre sintàctic, sinó que l'error és de flexió i d'omissió de l'article. En castellà seria equivalent a dir *toda la ropa mojada*.

Així doncs, com s'ha vist en els errors comentats en aquest apartat, els aprenents xinesos, quan tenen un SN amb un adjectiu, acostumen a calcar l'estructura de la seva L1. És a dir, SA a l'esquerra del nucli del SN.

6.1.1.2. Nom - Complement del nom

(42) “de govern mitja política” «1»

- a. [SN [S_{prep} de govern] mitja política]
- b. [SN mitja política [S_{prep} de govern]]

El parlant col·loca el genitiu *de govern* davant del substantiu *política*. Situa el nucli del SN, *política*, a la dreta (42a). Tant en català com en castellà, se situa el nom *política* a l'esquerra del CN *de govern*, de manera que el nucli del SN, *política*, queda a l'esquerra del CN (42b). Hem deixat de banda l'adjectiu *mitja* perquè en aquest context no li sabem veure el significat.

(43) ‘encima de la cabeza de la botella’ «18»

- a. [SN [CN encima de la cabeza de] la botella]
- b. [SN la botella [CN de encima de la cabeza]]

El parlant col·loca el complement del nom *encima de la cabeza de* davant del nom *botella*, precedit pel determinant article *la*. És a dir, situa el nucli del SN, *botella*, a la dreta (43a). Tant en català com en castellà, es col·loca el nom *botella* a l'esquerra del CN *encima de la cabeza*. Per tant, el nucli del SN queda a l'esquerra (43b).

Així doncs, com s'ha vist en els exemples anteriors, els aprenents xinesos quan formen un SN que conté un CN, calquen l'estructura [SN CN [nucli]].

6.1.1.3. Nom - Frase relativa

(44) “hi ha fantasma sembla un monstre” «8»

- a. hi ha [SN fantasma [FR sembla un monstre]]
- b. hi ha [SN fantasmes [FR que semblen monstres]]

Com que en xinès no existeix el pronom relatiu equivalent al nostre pronom *que*, el parlant l'omet. Col·loca correctament el nucli a l'esquerra i la frase de relatiu a la dreta (44a).

(45) **“de la profesor le habla inglés, no está bien”** «12»

- a. [SN de la profesor [FR le habla inglés, no está bien]]
- b. [SN la profesora [FR que habla inglés, no está bien]]

El parlant confon el nexa que ha d'utilitzar per fer una frase relativa. Utilitza com a nexa el *le*, en comptes del pronom relatiu *que*. El xinès no té un equivalent al nostre pronom relatiu *que*, per tant, en els primers estadis d'adquisició del català i del castellà, no saben quin nexa han d'utilitzar a l'hora de fer una relativa. Pel que fa a l'ordre del sintagma, col·loca correctament el nucli del SN, *profesora*, a l'esquerra i la frase relativa a la dreta (45a).

(46) **“tengo una chica de baile muy bien y luego tienes una empresas tiene una chico”** «13»

- a. tengo [SN una chica [FR de baile muy bien]] y luego tienes
[SN [FR una empresas tiene] una chico]
- b. hay [SN una chica [FR que baila muy bien]] y luego
hay [SN un chico [FR que tiene una empresa]]

El parlant no sap fer la frase relativa i omet el pronom relatiu *que*. En aquesta seqüència hi ha d'haver dues frases relatives. En la primera, *tengo una chica de baile muy bien* introdueix la partícula *de* que és la mateixa que fan servir en xinès a l'hora de fer una frase relativa. En la segona, la frase relativa *tienes una empresas tiene* la situa al davant del nom *chico*, és a dir, situa el nucli del sintagma a la dreta (46a). Tant en català com en castellà, la frase relativa va després del nom (antecedent) (46b).

A part de l'error d'ordre sintàctic, confon el verb *tenir* amb *l'haver-hi*. En xinès no hi ha distincions entre un verb i l'altre, és a dir, tenen un sol verb per a les oracions existencials i per a les possessives.

(47) **“los botella dentro de la rana”** «15»

- a. [SN [FR los botella dentro de] la rana]
- b. [SN la rana [FR que está dentro de la botella]]

El parlant situa el nucli del sintagma, *rana*, a la dreta i fa un intent de relativa, però fa l'ordre invers, és a dir, col·loca la frase relativa a l'esquerra “*los botella dentro de*” i el nucli, *rana*, a la dreta. A més a més, omet el pronom relatiu *que* (47a). Tant en català com en castellà, el nucli va a l'esquerra del sintagma i la frase relativa darrere d'aquest (47b). El parlant, també omet el verb copulatiu *estar* ja que en la seva L1 no hi ha verb en les oracions locatives.

(48) **“la chico levanta que ha visto la botella dentro la rana está (vacía)”** «16»

- a. (la chico levanta que) ha visto [SN[FRla botella dentro] la rana] (está...)
- b. (el chico se levanta y) ve [SNla rana [FRque estaba dentro la botella]] (está...)

El parlant situa el nucli del sintagma, *rana*, a la dreta i fa un intent de relativa, però sense èxit. Confon les conjuncions *que/y* i, col·loca la frase relativa *ha visto la botella dentro* a l'esquerra del nucli, *rana* (48a). En català i en castellà el nucli va a l'esquerra i la frase relativa darrere d'aquest (48b). Dins la frase relativa també hi ha errors d'ordre sintàctic (vg. § 6.1.2).

(49) **“encima de la cabeza de la botella está <romper>”** «19»

- a. [SN [FR encima de la cabeza de] la botella] está romper
- b. [SN la botella [FR que estaba encima de la cabeza]] se ha roto

El parlant fa una relativa però elideix el pronom relatiu *que*. Col·loca l'intent de relativa *encima de la cabeza de* a l'esquerra, i deixa el nucli del sintagma, *botella*, a la dreta. En la seva frase relativa, situada a l'esquerra del nucli del sintagma, afegeix un *de* al final, que és la partícula que fan servir en xinès a l'hora de fer una relativa (49a). Tant en català com en castellà el nucli del sintagma va a l'esquerra i la frase de relatiu a la dreta (49b).

Els aprenents xinesos, com s'ha vist en els exemples anteriors i en l'apartat de les relatives 4.2.3 quan fan una frase de relatiu, de vegades calquen l'estructura que correspon a la seva L1, és a dir, la frase relativa seguida pel nucli del SN i tenen problemes amb l'ús del pronom relatiu.

6.1.2. Errors d'orde dins dels sintagmes adposicionals

Com hem vist en apartats anteriors, els aprenents xinesos, quan aprenen català o castellà, en alguns casos col·loquen l'adposició darrere del SN, és a dir, produeixen un sintagma postposicional perquè calquen l'estructura del xinès.

(50) **“los botella dentro de la rana”** «14»

- a. [S_{post.} [SN los botella] dentro de]
- b. [S_{prep.} dentro de [SN la botella]]

El parlant situa el nucli del sintagma a la dreta. Col·loca l'adposició darrere del nom, fa un sintagma postposicional, és a dir, col·loca el complement darrere del nom (50a), contràriament al català i al castellà, que fan servir preposicions (50b).

(51) **“piedras arriba”** «20»

- a. [S_{post.} [SN piedras] arriba]
- b. [S_{prep.} sobre [SN una piedra]]

El parlant col·loca l'adposició *arriba* darrere del nom *piedras*, és a dir, fa una postposició. Situa el nucli del sintagma, *arriba*, a la dreta (51a). En català i en castellà

l'adposició va davant del nom, és a dir, és una preposició i ocupa la part esquerra del sintagma preposicional (51b).

(52) **“ciervo arriba”** «21»

- a. [S_{post.} [SN ciervo] arriba]
- b. [S_{prep.} arriba de [SN un ciervo]]

Com en l'exemple anterior, el parlant col·loca l'adposició *arriba* darrere del nom *ciervo*, és a dir, fa una postposició. Situa el nucli del sintagma a la dreta (52a). En català i en castellà l'adposició va davant del SN, és a dir, és una preposició que és el nucli del sintagma (52b). En aquest cas, el parlant, possiblement, vol dir *arriba/encima de un ciervo*.

Els aprenents xinesos, doncs, de vegades fan servir postposicions en comptes de preposicions. Així doncs, calquen l'estructura que ells fan en la seva L1.

6.1.2. Errors d'ordre dins del sintagma verbal

(53) **‘conflictiva serà’** «2»

- a. [SV [A_{tr.} conflictiva] serà]
- b. [SV serà [A_{tr.} conflictiva]]

Les oracions atributives del xinès no solen tenir cap verb, però tot i això, en aquesta el parlant posa el verb i situa l'objecte (atribut), *conflictiva*, en posició preverbal. És a dir, fa un ordre OV, i situa el nucli del SV a la dreta (53a). En català i castellà, l'ordre dins del sintagma verbal és VO, amb el nucli a l'esquerra (53b).

(54) **‘la cap entra amb un pot i no pots mirar, no sé què és aquí’** «5»

- a. [SV [SN la cap] entra amb un pot] i no pots mirar, no sé què és aquí
- b. el gos [SV posa [SN el cap] al pot]

El parlant col·loca l'objecte definit *la cap* (el cap) davant del verb *entra*. Per tant, fa un ordre OV, i col·loca el nucli del SV a la dreta (54a). Tant en català com en castellà, l'ordre del sintagma verbal és VO i, per tant, el nucli d'aquest queda a l'esquerra. A més a més, no s'utilitza el verb *entrar* en aquest context, sinó que s'utilitza el verb *posar/meter* (54b).

(55) **'pilota, estan jugar els nens, i la senyoreta també'** «9»

- a. [SV [SN pilota], estan jugar] els nens, i la senyoreta també
- b. els nens i la senyoreta [SV estan jugant [SN a pilota]]

Aquesta seqüència pot tenir dues interpretacions i en totes dues *pilota*, tot i no portar article, pel context discursiu s'ha d'interpretar com a definit. Per una banda, en xinès el verb *jugar* és transitiu i l'objecte directe és *pilota*. És per això que el parlant col·loca l'objecte *pilota* davant del verb. Per tant, fa un ordre OV i col·loca el nucli del SV a la dreta (55a) en comptes de col·locar-lo a l'esquerra (VO) (55b). També podria ser que el parlant hagués volgut fer un canvi d'ordre discursiu, és a dir, col·locar la informació vella a l'inici, i per tant, no hi hauria cap error d'ordre sintàctic.

(56) **'para árbol sube'** «23»

- a. [SV. [S_{prep}.para árbol] sube]
- b. [SV sube [S_{prep}. para el árbol]]

Com en el cas anterior, *árbol* també s'ha d'interpretar amb valor definit. El parlant col·loca el complement *para árbol* davant del verb *sube*. Fa un ordre OV i col·loca el nucli, *sube*, a la dreta del SV (56a). Tant en català com en castellà el nucli del SV es col·loca a l'esquerra (56b).

Com s'ha vist en apartats anteriors, els aprenents xinesos calquen l'estructura del SV que fan en la seva L1.

6.1.4. Altres errors

(57) ‘**maig cin**’ «6»

- a. [SN [SN maig] cin]
- b. [SN cinc [S_{prep} de maig]]

Col·loca el complement del numeral, *maig*, a l'esquerra del SN, per tant, situa el nucli del SN, *cin*, a la dreta. Tant en català com en castellà el numeral va a l'esquerra del complement (57b).

(58) ‘**de la tarde dos**’ «22»

- a. [SN [S_{prep} de la tarde] dos]
- b. [SN dos [S_{prep} de la tarde]]

El parlant col·loca el sintagma preposicional *de la tarde* davant del numeral *dos*. D'aquesta manera el nucli del SN, *dos*, queda desplaçat a la dreta (58a). En canvi, tant en català com en castellà, el nucli del SN se situa a l'esquerra (58b).

Així doncs, com s'ha pogut veure en tots els subapartats d'aquest capítol 6, habitualment, els parlants situen el nucli a la dreta dels sintagmes, contràriament al català i al castellà, que col·loquen el nucli a l'esquerra dels sintagmes.

Per tant, un cop explicats els errors detectats en les entrevistes es pot afirmar que els parlants segueixen la previsió d'errors feta anteriorment (capítol 5).

7. CONCLUSIONS

L'objectiu del treball era comprovar la validesa de la hipòtesi de l'anàlisi contrastiva, segons la qual les característiques de l'L1 poden influenciar l'aprenentatge d'una segona llengua. Un cop vistes les diferències que presenten les dues llengües romàniques i el xinès, hem pogut establir una relació entre les característiques del xinès i les dificultats que tenen els aprenents xinesos a l'hora d'adquirir l'ordre dels elements dins dels sintagmes del català i del castellà.

Així doncs, tal com ens esperàvem en la previsió dels errors que hem presentat, a partir de les dades recollides hem observat que els aprenents xinesos en els primers estadis de l'aprenentatge tant del català com del castellà, tendeixen a col·locar el nucli del sintagma a la dreta. Això comporta l'alteració de l'ordre dels sintagmes del català i del castellà, ja que el nucli se situa a l'esquerra.

Tot i que la nostra mostra és molt reduïda i, per tant, no es pot generalitzar, pel que fa a l'ordre dels elements dins del sintagma nominal, hem observat que els errors que impliquen un sintagma adjectival o una oració relativa són força més nombrosos que els relacionats amb els complements del nom. Pel que fa a les frases relatives, els aprenents tendeixen a situar-les encapçalant el sintagma nominal i, per tant, el nucli queda a la dreta. A més a més, sovint els parlants ometen el pronom relatiu *que* o bé el substitueixen per altres nexes, ja que el xinès no té pronoms relatius. Per tant, en els primers estadis de l'adquisició i un cop han après els diferents nexes del català i del castellà de vegades els confonen.

Pel que fa a la producció errònia dels sintagmes adposicionals es dona especialment quan l'element corresponent en xinès és una postposició; quan equival a una preposició romànica no hi sol haver errors d'ordre, perquè en aquesta llengua també hi ha preposicions. Val la pena destacar l'aparició errònia de la partícula *de* en català o en castellà, que no sempre és evident si es tracta d'una preposició usada com a postposició o bé de la partícula xinesa que uneix els modificadors amb els nuclis.

En tercer i últim lloc, hem vist que els errors d'ordre dins del sintagma verbal es donen majoritàriament en un context en què l'objecte té un valor definit, tal com passa en la seva primera llengua.

Així doncs, en aquest treball hem pogut comprovar que les característiques de l'L1 influencien l'adquisició de l'ordre sintàctic dins dels sintagmes de l'L2.

8. BIBLIOGRAFIA

- BADIA, T. (2002): "Els complements nominals". Dins: J. Solà, M.R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (dirs.): *Gramàtica del Català Contemporani* (v.2). Editorial Empúries, Barcelona.(p. 1591-1640).
- BARALO, M. (2003): *La adquisición del español como lengua extranjera*. Cuadernos de didáctica del español/LE. Editorial Arco, Madrid.
- BRUCART, J.M (1999): "La estructura del sintagma nominal: Las oraciones de relativo". Dins: I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.1) Edición de Espasa Calpe, Madrid.(p. 395-522).
- CAMPOS, H. (1999): "Transitividad e intransitividad" Dins I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.2) Edición de Espasa Calpe, Madrid.(p. 1519-1574).
- CANO, R. (1999): "Los complementos de régimen verbal" Dins I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.2) Edición de Espasa Calpe, Madrid. (p.1807-1854).
- COMAJOAN, L. (2003): *Adquisició de segones llengües: perspectiva històrica i qüestions actuals*. Caplletra. Revista internacional de filologia, 35 (p.15-46).
- CIPOLLONE et al. (eds). (1998): *Languages files*. Department of Linguistics, The Ohio State University, Columbus.
- CORDER, P (1965): «The significance of Learners Errors», *International Review of Applied Linguistics*, 5, p. 161-169.
- DILLON, MYLES Ó CRÓININ, D. (1961): *Teach Yourself Irish*. London: The English Universities Press.
- DIEC: Institut d'Estudis Catalans: Diccionari de la llengua catalana. Segona edició.
- FRIES C. C. (1945): *Teaching and Learning English as a Foreign Language*. University of Michigan Press, Ann Arbor, Michigan.
- GASS, S. (1996): "Second Language Acquisition and Linguistic Theory: The Role of Language Transfer". Dins: A.K. Ritchie i T. Bathia (eds). *Handbook of Second Language Acquisition*. Academic Press, Nova York
- GRÀCIA, L. (2002): *El xinès. Estudi comparatiu entre la gramàtica del català i la del xinès*. Departament de Benestar Social (Generalitat de Catalunya), Barcelona.
- GRÀCIA, L. (2009): *Llengua i immigració. La influència de la primera llengua en l'adquisició del català com a segona llengua*. Editorial EUMO, Vic.

- GRÀCIA, L. (2010): *El quítxua. Estudi comparatiu entre la gramàtica del català i la del quítxua*. Barcelona, Fasolcat.
- GRÀCIA, L., SERRAT, E. (2003): “Immigració i adquisició de segones llengües: una aproximació als errors en la morfologia verbal”. *Caplletra. Revista internacional de filologia*, 35 (p. 153-168).
- HERNANZ, M.L. (2002): “L’oració”. Dins: J. Solà, M.R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (dirs.): *Gramàtica del Català Contemporani* (v.2). Editorial Empúries, Barcelona (p. 995-1073).
- LADO, R. (1957): *Linguistics across cultures*. University of Michigan Press. Ann Arbor, Michigan.
- LAMUELA, X. (2003): *El berber. Estudi comparatiu entre la gramàtica del català i la del berber o amazic*. Departament de Benestar Social (Generalitat de Catalunya), Barcelona.
- LI, C., THOMSON, S. (1989): *Mandarin Chinese. A Functional Reference Grammar*. University of California Press, Berkeley.
- MARÉ, P. (2011): *L’ús dels clítics pronominals del català i la seva adquisició per parlants de romanès i de tagal*. Tesi doctoral. Universitat de Girona.
- MAYER, M. (1969): “Frog, where are you?”. Dial Books for Young Readers. Nova York.
- MENDIKOETXEA, A. (1999): “Construcciones inacusativas y pasivas”. Dins: I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.2) Edición de Espasa Calpe, Madrid (p.1575-1629).
- PAVÓN, M.V (1999): “Clases de partículas: preposición, conjunción y adverbio”. Dins: I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.2) Edición de Espasa Calpe, Madrid (p.565-600).
- RAMSEY, R. (1987): *The Languages of China*. Princeton University Press. Princeton, N.J.
- RICHARDS, J., SCHMIDT, R. (2002): *Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*, Longman Publishing Group. Londres.
- RIGAU, G. (1999): “La estructura del sintagma nominal: Los modificadores del nombre” Dins: I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.1) Edición de Espasa Calpe, Madrid (p.311-362).

- ROSELLÓ, J. (2002): “Verb i arguments verbals”. Dins: J. Solà, M.R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (dirs.): *Gramàtica del Català Contemporani* (v.2). Editorial Empúries, Barcelona (p.1853-1949).
- SARRIONANDIA, P. (1905): *Gramática de la lengua rifeña*. Imprenta Hispano-arábiga de la Misión Católica. Tànger.
- SELINKER, L. (1972): “Interlanguage”, *International Review of Applied Linguistics*, 10, p. 209-231.
- SERRAT, E. (2002): “L’adquisició de segones llengües”. Dins: J. C. Moreno, E. Serrat, J. M. Serra i J. Farrés. *Llengua i immigració. Diversitat lingüística i aprenentatge de llengües*. Departament de Benestar Social (Generalitat de Catalunya), Barcelona.
- SANCHO, P. (2002): “La preposició i el sintagma preposicional”. Dins: J. Solà, M.R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (dirs.): *Gramàtica del Català Contemporani* (v.2). Editorial Empúries, Barcelona (p.1689-1796).
- SÖHRMAN, I. (2007): *La lingüística contrastiva como herramienta para la enseñanza de las lenguas*. Cuadernos de didáctica del español/LE. Editorial Arco, Madrid.
- SOLÀ, J. (2002): “Les subordinades de relatiu”. Dins: J. Solà, M.R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (dirs.): *Gramàtica del Català Contemporani* (v.2). Editorial Empúries, Barcelona (p.2455-2565).
- SOTO, C. (1976): *Gramática quechua: Ayacucho-chanca*. Ministerio de Educación / Instituto de Estudios Peruanos. Lima.
- TORREGO, E. (1999): “El complemento directo preposicional” Dins: I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.2) Edición de Espasa Calpe, Madrid (p. 1779-1805).
- VALLDUVÍ, E. (2002): “L’oració com a unitat informativa”. Dins: J. Solà, M.R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (dirs.): *Gramàtica del Català Contemporani* (v.2). Editorial Empúries, Barcelona (p.1223-1282).
- ZUBIZARRETA, M.L. (1999): “Las funciones informativas: tema y foco”. Dins: I. Bosque y V. Demonte: *Gramática Descriptiva de la Lengua Española* (v.3) Edición de Espasa Calpe, Madrid (p.4215-4244).

ANNEXOS

ANNEX 1

ENTREVISTES

*SOL i *MEG

SOL - XIT1

Edat: 41

Sexe: home

Temps a Catalunya / Espanya : 26 anys

Nivell: E. Adults (graduats escolars), 2n ESO

- *BEC: val, ja em pots explicar una mica la història, què és el que vas veient a les vinyetes.
- *SOL: bueno, aviam, e: aquesta és <una, una> [/] una història de: <un> [/] un nen que té dos amics <que> [/] que és un gos i una granota,, eh.
- *SOL: i la granota el tenia dintre d'un pot i: un dia al vespre quan vas a dormir tenia en gos <a> [/] a la llit amb ell i: la granota com vas a descuidar <de> [/] de tapar el pot i va sortir del pot,, no.
- *SOL: <quan> [/] quan va llevant un dia segon i: <va, va> [/] va trobar que la granota no hi era.
- *SOL: va començar a buscar a tota habitació, dintre de la bota e: i el gos també: l'ajudava a buscar,, no, dintre de pot, fica el cap dintre de pot.
- *SOL: va buscar tota l'habitació i no trobes, va: obrir la finestra i comença <a> [/] a cridar i, bueno, cridant, <no> [/] no em contestava, va sortir <de> [/] de la casa, anar al jardí i, bueno, tampoc el trobava.
- *BEC: no la trobaven.
- *SOL: no la trobaven, va començar a allunyar de la casa i: arriba al bosc, va cridant, m: +...
- *BEC: saps com es diu?
- *SOL: sí, n'hi ha: +...
- *SOL: <en> [/] en el bosc n'hi ha <un:> [//] una abella?
- *BEC: abelles.
- *SOL: abelles.
- *BEC: un rusc d'abelles.
- *SOL: uno rusc <d'abe-0lla> [/] abella <i:> [/] i: n'hi ha un forat també i <va> [/] va cridar dins a forat, ha sortit un: +...
- *BEC: un talp o un ratolí, <un talp> [>].
- *SOL: <un ratolí> [<] o un talp.
- *BEC: sí.
- @Comment: BEC i SOL riuen
- *SOL: i el gos <va> [/] va cridant a m: +...
- *BEC: a les abelles.
- *SOL: a les abella i <va> [/] va espantar abella i va començar a sortir tot d'abella: i va caure el niu i van perseguir el gos, van haver de sortir corrent de bosc +...
- *BEC: perquè el picaven,, eh.
- @Comment: BEC riu
- *SOL: el picaven.
- *SOL: i arriba a <un:> [/] un:, m:,, com és, pedra +...
- *BEC: molt bé.
- *SOL: sí, una roca aquesta, va pujar la roca <per> [/] per ver <si> [/] si amb aquest crit més gran arribava el so més lluny.
- *BEC: hm.
- *SOL: i <de, de> [/] de sobte, m: darrera <de> [/] de la roca sortia <un> [/] un cérvol.
- *BEC: molt bé.
- *SOL: va espantar el cérvol, va portant el noi, bueno, corrent +...
- *BEC: el portava a sobre.
- *SOL: portar sobre.

*BEC: al coll.
 *SOL: al coll i arriba un: +...
 *BEC: sí, un barranc.
 *SOL: barranc, va parar <de> [/] de cop i va caure el nen i el gos, el gos a un: xxx +...
 *BEC: a un riu, bueno, l'aigua.
 *SOL: a l'aigua, sí, l'aigua i bueno, xxx, que l'aigua no és molt profund i aleshores clar, bueno, <i que> [>] +/.
 *BEC: <tocava de peus a terra> [<],, eh.
 *SOL: xxx dintre de aigua, després anar a buscant, seguir buscant, arribar n'hi ha un tronc <que> [/] que està buida +...
 *BEC: sí, està +...
 *BEC: hm.
 *SOL: sí, un tronc que estava buida i, bueno, anar buscant, anar a costat, després veu de <un:> [//] unes cantó <de la> [//] del tronc, va trobar la granota però estava acompanyada +...
 @Comment: BEC riu
 *SOL: i xxx.
 *BEC: hm.
 *SOL: després va sortir i:, aquestes petites +...
 *BEC: les petites, les granotetes.
 *SOL: les granoteta i <va> [/] va ver <que> [/] que ja ha trobar la seva família +...
 *BEC: hm.
 *SOL: eh, i bueno, és un lloc <de, de> [/] de la granota +...
 *BEC: i el nen va marxar sense la granota,, no.
 *SOL: sí, i al final el nen <va> [/] va entendre <que> [/] que la granota és millor viure la seva ambient i la seva família, va m: despedir +...
 *BEC: molt bé!
 *SOL: de la granota i va tornar a casa.
 *BEC: molt bé, ja està.
 *BEC: perfecte molt bé.
 *BEC: moltes gràcies.

MEG - XIS3

Edat: 23

Sexe: dona

Temps a Catalunya / Espanya : 6 anys

Nivell: E. Adults (8 mesos)

*MAO: muy bien, ahora vamos a hacer una cosa.
*MAO: te voy a enseñar unos dibujos, te los miras +...
*MEG: sí.
*MAO: pararemos de grabar y después cuando te los hayas mirado me explicas qué hay en los dibujos, de acuerdo?
*MEG: vale.
@Comment: MAO atura la gravació i mostra els dibuixos a MEG
*MAO: muy bien, cuando quieras +...
*MEG: sí, un chico y ha cogido una:, cómo se dice éste?
*MAO: una rana.
*MEG: una rana, sí, en la botella e: # y con los perros ha visto los botella dentro de la rana.
*MAO: hm.
*MEG: y luego la chico está durmiendo y la rana e:, ya ha visto la chico ya durmiendo que ha salido.
*MEG: y hasta la mañana, la chico levanta que ha visto la botella dentro la rana está,, cómo se dice +...
*MAO: vacía, no está la rana.
*MEG: ah, no está la rana, sí.
*MAO: hm.
*MEG: y luego buscado la habitación de todos y la perrito e: <la> [//] lo en cabeza dentro de la botella.
*MAO: hm.
*MEG: luego ha abierto los ventana, está fuera, e: cómo se dice +...
*MAO: está gritando,, no.
*MEG: sí, <y luego> [//] y luego e: la perro, <cómo se> [//] la tira fuera de la m: ventana y <la aquí la botella está> [//] encima de la cabeza de la botella está romper.
*MAO: hm.
*MEG: y luego chico junto los perro afuera de: casa e:,, cómo se dice, a buscar la rana.
*MAO: hm, ha salido a buscarla,, no.
*MEG: sí, y luego ha visto <una> [//] un xxx, un suelo allí, xxx cómo se dice +...
*MAO: un agujero.
*MEG: un agujero, sí, e: dice <lo> [//] la rana y <la> [//] lo perrito ha visto una +...
*MEG: árbol arriba, tiene una,, cómo se dice +...
*MAO: un enjambre de abejas,, no.
*MEG: sí, y luego +...
*MEG: y la rana ha salido la, cómo se dice éste?
*MAO: del agujero?
*MEG: sí, del agujero.
*MAO: es la rana?
*MAO: no es la rana.
*MEG: no es?
*MAO: es un topo.
*MEG: ah +...
*MAO: es otro animal.
*MEG: cómo dice, como ratón,, no.
*MAO: sí, como un ratón, como una rata.
*MEG: ah, sí.

*MAO: es un topo.
 *MEG: ah, y la chico está asustado.
 *MAO: hm.
 *MEG: <y> [/] y luego la perro, ya estiraba <la> [//] arriba la oveja de +...
 *MAO: hm.
 *MEG: lo chico están subido a <la> [//] una árbol que ha visto también una, éste, cómo se dice éste?
 *MAO: un agujero.
 *MEG: agujero?
 *MAO: agujero, un agujero en el árbol, antes había uno en el suelo +...
 *MEG: ah.
 *MAO: eh que sí?
 *MEG: sí.
 *MAO: un agujero.
 *MEG: sí.
 *MEG: y luego que salido una búho,, no que se llama, y está asustado, la ha tirado a árbol y la ovejas y:, cómo se dice, e: cómo se dice?
 *MAO: van,, no, van detrás del perro.
 *MEG: sí, va xxx perros.
 *MEG: <y> [/] y la chico m: estaba <asusta-0do> [/] asustado <la búho> [//] a un búho y están subido una de piedras arriba y coge lo, no sé de qué es +...
 *MEG: <un> [/] un lobo y luego e: la búho que salido, dice lo una +...
 *MEG: xxx a llamar la perro +...
 *MAO: hm.
 @Comment: es produceix una pausa
 *MEG: antes sube una, esto cómo se llama?
 *MAO: un ciervo.
 *MEG: un ciervo arriba +/.
 *MAO: ciervo.
 *MEG: ciervo?
 *MAO: hm.
 *MEG: ah, ciervo arriba, pero no sé, esto qué +...
 *MEG: la chico no sabe qué es y luego hablando, antes la ciervo está durmiendo, ahora ya está,, cómo se, levanta +...
 *MAO: despierto,, no.
 *MEG: sí, y que va, ha visto una chico, xxx cabeza arriba y luego está saltado.
 *MEG: y que luego ha salido y la ha tirado lo chico <una> [/] una ríos, y <lo chico> [//] lo niño y conjunto de la perro está tirada la: ríos y todo está mojando.
 *MEG: e:, # cómo se +...
 *MAO: un tronco,, no.
 MEG: sí, y ha visto un tronco [] e: sube arriba, está un poco cansado ya.
 *MEG: lo subido la tronco y ha visto <una> [//] un pareja de rana +...
 *MAO: ranas, hm.
 *MEG: sí, y lo, con todos,, cómo se dice, un grupo de ranas, está hablando y luego m: la rana de:, cómo se dice, que le xxx una de +...
 *MAO: el niño qué lleva en la mano?
 *MEG: ah, sí, la rana.
 *MAO: su rana,, no.
 *MEG: sí, sus ranas.
 *MAO: y en el bosque, qué quedan?
 *MEG: bosque +...
 *MAO: aquí en el tronco, en el bosque, quién se queda?
 *MEG: ah +...

*MAO: las otras ranas.

*MEG: ah, sí, está mirá.

*MAO: están mirando al chico.

*MEG: sí.

*MAO: muy bien, pues ya está, muchas gracias.

*MEG: de nada.

ANNEX 2

**MATERIAL UTILITZAT PER
RECOLLIR LES DADES.**